

Uusi Black Motor yhdistää ärhäkkyyden hellyyteen

MUSIIKKI

Black Motor vierailaan Rent Romus, Mike Koskinen ja Teppo Hauta-aho

★★★★★

Telakalla 31.5.

● Puhaltaja **Sami Sippolan** lähdettyä Black Motorista, Tampereen ykkösjazznyrkki piti tuokion matalaa profiilia, mutta on nyt aktivoitunut **Tanne Kanniston** täydentämällä uudella miehistöllä oikein kunnolla.

Kevättalvella ilmestyi Karikla Mistikalla split-albumi *Rakkan kanssa* ja nyt We Jazz julkaisee täysipitkän *Branche-sin*. Albumin julkaisukeikalle yhteistyöhaluinen trio oli kutsunut vieraiksi sanfranciscolaistuneen trumpetisti **Mike Koskinen** ja tämän sikäläisen altistikaveri **Rent Romusin** sekä suomalaisen free jazzin kivijalkoihin lukeutuvan kontrabasisti **Teppo Hauta-ahon**.

MEILLE EI TARJOTTU mitään tunnustelemaa sisäänajoa, vaan verevästi täysipainoinen veto, jossa Kanniston voi turvallisesti sanoa lunastaneen vaativan tonttinsa kunnialla. Yleisön nautinnon kruunasi Telakan vakimiehen **Janne Tiikkaisen** täydellinen miksaus, joka sai kuulijan tuntemaan olevansa bändisoundin keskiössä.

Taitavasti käyttäytyivät vieraatkin. Koskinen, Romus ja Hauta-aho aloittivat ykkösetin kolmestaan jylhällä numerolla, jota leimasivat puhallinten arvokkaat unisonolinjat. **Simo Laihosen** liittyttyä seuraan vaihdettiin kiihkeätempoiseen free boppiin Romuksen puhaltaessa tiheää coltranemaista ”äänimassaa” ja Koskinen ihastuttaessa ikään kuin normitrumpetin ja sopraanon välimaastossa soineella sähkötrumpetilla. Mystistä sinivaloa hohtanut hassunnäköinen instrumentti on täysin eri asia kuin efektoitu tavalinen trumpetti ja hyvin harvoin kuultu missään yhteyksissä. Koskisella oli omanlaiseksi jalostunut ote soittimeen.

SITTEN LAVALLE nousi Kannisto ja kvintetti esitti neljällä huilulla (Romus puhalsi yhtä kahta puuhuilua) kiehtovan, sanoisiko yleisnaisen kappaleen, jonka ilme loppua kohti muuttui selkeän kiinalaiseksi. Lopulta mukaan tuli Ville Rauhalakin ja täysi miehistö tarjoili Romuksen neljän kappaleen *Kalevala-suiten*. Romus kertoi isoäitinsä olleen suomalainen ja itse etsivänsä juuriaan musiikin kautta. Tämä, hänen ensimmäisen Suomen vierailunsa oli merkkitapaus juurihoitoa kaipaavalle viisikymppiselle. Romus osoitautui paitsi päteväksi solistiksi myös tasokkaaksi sävel-

täjäksi. Kappaleissa oli ideaa rutkasti helpon teema/soolot/teema-kliseen yli.

Alkupalat olivat niin maukkaita, että pelkäsin jo Black Motorin jäävän kakkoseksi omissa juhlissaan, mutta turhaan. Jo setin avanneen *Decision Jumpin* ensi tahdeilla tunsi bändin kollektiivisen karisman vahvasti. Kannisto teki siinä huikean dynaamista jälkeä altolla nopean ärhäkkyyden nivoutuessa vaivattomasti hellään herkkyyteen.

PARASTA OLI kuitenkin taas tajuta Black Motorin saumaton kollektiivisuus. Sekä mahtavan jäntevästi lihaksikkaalla soinnilla kontraansa nyppinyt bändin pääsäveltäjä Rauhala että vapaimmillaankin jalkaa liikuttavasti svengannut Laihonen eivät ole vain säästäjiä, vaan tasaveroisia solisteja, joiden yhteissoolo gruuvasi säkenöivästi.

Lopuissa kappaleissa Kannisto puhalsi tenoria paitsi taivaallisesti kelluneessa *Lähempänä taivasta* viipyilyssä, jossa huilu, ja koko ryhmä, hyväili niin korvia kuin mieltäkin. Mykistävää kauneutta säteili myös Willie Nelsoniin yhdistetty *Blue Eyes Cryin' in the Rain*, mutta romanttisemmin.

Meillä nyt vaan sattuu olemaan yksi maailman parhaita jazz-bändeistä täällä kotipihalla.

JUSSI NIEMI

Aamulehti review / June 2, 2017

Black Motor with guests Rent Romus, Mike Koskinen and Teppo Hauta-aho
At Telakka 5.31.2017

(beginning from second column:)

The visitors also presented themselves with consummate skill. Koskinen, Romus and Hauta-aho began the first set as a trio with an imposingly sculpted number, characterized by dignified unison horn lines. When Simo Laihonen joined the group the music evolved into burning “free bop”, with Romus blowing dense “Coltraneish” sheets of sound while Koskinen delighted with his e-trumpet, it’s sound occupying a spectrum somewhere between a normal trumpet and a soprano. Glowing with a mystical blue light this strange looking instrument is completely different from a regular trumpet and rarely heard in any context. Koskinen displayed his own personal refined approach to his instrument.

Kannisto then entered the stage and the quintet played with four flutes, (Romus was blowing two flutes simultaneously) a fascinating, I’d say generally ethnic oriented piece, which developed towards more obvious Chinese influences. Finally Ville Rauhala joined in and the full ensemble performed Romus’ *Kalevala-Suite*, consisting of four pieces. Romus told that his grandmother was Finnish and that he himself was exploring for his roots through music. This trip to Finland, his first, was a groundbreaking event for a fifty years old needing “root care”. Romus turned out to be, besides a very adept improviser, also a high quality composer. His songs were full of abundant ideas avoiding the easy clichéd “theme/solos/theme” formats.

These appetizers were so tasty, that I was afraid that Black Motor would play second fiddle in their own party, but it turned out to be not so. Right away during first bars of the opening *Decision Jump* one felt the band’s collective charisma very strongly. Kannisto’s work displayed incomparable dynamic work on alto intertwining fast and spunky passages with delicate sensitivity.

Best was, however, again to experience Black Motor’s seamless collectivity.